

Marković Radmila

Filmkockáim

Mint a frissen fürdetett csecsemő illata,
olyan fénycsóvával jön gyermekkorom
fehér-fekete filmkockáin poros utcánk minden
zegzugának szívbe vésett felejthetetlen mozzanata.
Rongylabda szállt ordítózza a levegőben.
Rongybaba énekelt halkán eperfa tövében.
Sárgás porfelhő mezítláb szállt az égbe.
Tarló várta a csoportosan érkező libasereget.
Kecske, kacsza, csirke, megköszönte a friss búzaszemet.
Az est holdfénye kísérte, hallgatta a hangosan mondott versikéket
Angyal vagy-e, ördög vagy-e?
Ha angyal vagy, nézz az égre.
Ha ördög vagy, köpj a földre.
Holdszűz kacagva figyelte, ki lesz e nagy harcnak győztese,
majd mindkét félnek az ágyban álomcsókot lehelt mosolygós szemére.

Körforgás

Szerelmed forró ölelésében egy órából
nincsen-idődnek észrevétlen perce lesz,
percekből órák gyűlnek össze,
az órákból napok, majd hónapok
után jönnek az évek,
szerelmed karjában az
évek is percek, így lesz a nincsen-időből:
élmény,
szerelmi tánc,
még akkor is gyönyörű,
ha néha a dal nagyon fáj.
A nincsen-időt utolérni, elhagyni sem lehet,
majd egyszer valahol a csillagok között,
mögött vagy még messzebb
fényévekkel gazdagodva ismét itt leszünk,
te is, én is, de már tudva tudjuk,
nincsen-idő itt a földi létben csak egy pillanat,
ne váljék belőle a lelkünkben üresjárat.

M. Fehérvári Judit

A Hely

Mégis otthon kellene lenni.
Egyszerűen a tárgyaink között.
Már a harmadik tepsi meggyest sütném,
míg te csak chatelnél,
én meg mosogatnék,
ahogyan ezt megszoktuk már.

Később filmeket néznénk,
s beszélgetnénk, meg Flopot zavargásznánk,
és kikotornánk a labdáját a lelegehetlenebb
helyekről is, mert nem tűrnék a nyűszítését tovább.

Aztán jó nagy séta következne
vagy napraforgómag porszívózás,
ha Krisz is itt volna, mert ez nálatok szertartásszámba
menő szokássá vált.

Az ünnep nem lehet piros betűs
a szotyola nélkül...

És álmodnátok nagy utazásokról
én meg messze tartanám magam a vonatoktól
-gyermekkoromban mindig a szemembe ment
a gőzös füstje és csupa korom volt az arcom
régén volt, de nem számít már ez sem-,
csak hallgatnék...

Igaz, sokszor harminc órát meg még hatot
ültem, feküdtem, álmodoztam egy kupében
az akkori nagy Szovjetunióba menet és jövet.

Ezért tanultál oroszul és ezért írtad a vázlatfüzeted
elejére, hogy a lakhelyed Moszkva Fűzfa utca
hat és fél szám B épület...

Már nem voltál itt, mikor zokogva szembesültem
azzal, hogy mi már soha nem megyünk együtt
Oroszországba és nem éled meg majd a sokadik
magyar köztársaság kikiáltását sem,
mert biztos, egyszer ilyen is lesz...

Míg írom e sorokat kisült a következő adag is...

Gépiesen veszem elő a szitát, porcukorból
szíveket formálok a szeletekre, s otthon vagyunk
beülünk a fenyőfás szobába, ahol minden LED
felkapcsolva, s az ablakon a nyolc éves korodban
formált üvegfestékes húsvéti nyuszi kíván
áldott ünnepeket...

És valahonnan nagyon messziről eszembe jut, hogy
énekelni kellene, mint gyermekkoromban apám,
mikor elkezdte a „Mennyből az angyalt”,
amit te sohasem bírtál, meg rajtam kívül senki sem...

De megpusztilnánk egymást mégis,
Mind felkucorodnánk a franciaágyra, s tiszta
„Szeretlekkel” volna tele az a Hely, az otthon
VELED.

*

És mégis otthon kellene lenni.
Egyszerűen a tárgyaink között.

Búcsú

Ha meghalni megyek,
nem viszek mást magammal,
csak iratokat és fotókat Zsófiról.
Ilyen egyszerű volt az életem,
s tudnia kell róla a Kaszásnak is,
ha meghalni megyek.

Török Nándor

Lebegés

Ujjaid balzsama ápol,
halk hangod bíztat és nyugtat,
lehetsz itt, közel vagy távol,
gyógyító ópiumom vagy.

Függővé te tettél engem,
ösztönöm tudja a választ:
végleg a részeddé lettem,
s te is a részemmé válhatsz.

Testünk és lelkünk forr egybe,
amikor suttog az ajkunk,
úgy szállunk a végtelenbe,
semmilyen súly nincs ma rajtunk.

Valami rám esett

Valami rám esett.
Az ég sötét súlyából csipetnyi.
Egy marék valóság,
mit megpróbálok nem észrevenni,
pedig felhőként tornyosul fölém.

Falak repednek, s inog a földem.

*

Valami rám esett.
Angyal szárnyából kitépett pihe.
Pár deka boldogság
könnyektől fakult tavaszi színe,
egy áttetsző, misztikus talány.

Paplanom alatt szunnyad a magány.

*

Valami rám esett.
Gyermeki kacaj üde zápora.
Őszinte zuhatag,
részemmé válva szárnyal el tova
fészkeembe este visszatérve.

S arcomon véle pihen a béke.